

PETŐCZ ANDRÁS

Ilyen, ha befogad

*Olyan is van, hogy elfogad az Isten.
Elfogad olyannak, amilyen vagyok.
Az őszintét lököm. A szemeimben,
ahogy a pupillám ragyog, ezt látja.*

*Olyan is van, hogy befogad az Úr.
És akkor nincsen másvilág,
örökké csillog a végtelen azúr,
s nyugodt mosoly lesz mindenütt.*

*Fogj meleg szádba, suttogom neki,
hogy teljes egészben ő maga legyen.
És látom, hogy az Úr az Istent keresi,
és minden hiába, és minden hiába.*

*Ilyen az, ha befogad az Isten.
Nem értesz semmit, magad vagy nagyon.
Keserű vér zsisibong az ereimben,
és háború, mindenütt háború.*

Míg az Isten bennünk lakik

Falcsik Marinak

*Hajnal van. Odaülök a géphez.
Versbe kezdek, és nem tudom,
mi lesz a folytatás.*

*Csupáncsak jó így, verselni, hajnalban,
miközben alszik mindenki más.*

*Jó, éppen csak jó, hogy vagyunk,
hogy vagyunk, hogy vagyunk
még mindig, föld felett,
meleg lakásban...*

*És, ha belénk is költözött,
még nem győzött le
minket a rettenet.*

*Vagyunk, még mindig vagyunk,
ha nem is feltétlen sokáig,
talán csak addig, míg az Istenünk
végképpen ránk nem unt.*

*Az állólámpa fénye
bevont a búvőkörébe,
így múlik el a szorongás éje.*

*Amiért vagyunk, azt tesszük éppen,
addig, míg az Isten bennünk lakik,
verset írunk, eképpen mulatunk
egészen hajnalig.*

Meglegyint az Isten

*Néha-néha meglegyint az Isten.
Nem pofon ez, inkább csak baráti figyelmeztetés,
hogy hibás úton járok, és ha a legyintés kevés,
megbüntet majd, jobban is, mint hittem.*

*Néha-néha rám ijeszt az Isten.
Olyankor félem a holnapot, pedig akarom is,
és minden bizonytalan köröttem, meg minden hamis,
s hagyom, a szorongás leterítsen.*

*Mennyi az erő és az indulat.
Valami ördög mindegyre mulat
egészen belül, nagyon is belül.*

*Valahogy nem jó semmi, semmi se.
És úgy vagyok, hogy nem is érdekel,
átok hangzik, vagy éppen szent mise.*